INSULA COPII

după REINICK

Intr'o caldă zi de vară, un pescar bătrân mergea cu luntrea și însoțit de fiică-sa Ileana, o fetiță de doisprezece ani, pe lacul care se întindea departe și era încins cu păduri de ulmi și mesteacăni. Ileana vâslea, iar tatăl ei arunca în apă năvodul și prindea pește. Insă, din pricina căldurii și oboselii, pescarul fu cuprins de somn, iar Ileana, ca să nu-l trezească, se opri din vâslit și puse încetișor lopețile în luntre. Luntrea aluneca, așa dar, singură pe întinsul luciu al apei.

Așa se făcu că, după vreo jumătate de oră de mers, Ileana se pomeni nu departe de o insulă mică și acoperită toată cu papură și flori, care crescuseră foarte înalte. Păsări necunoscute sburau deasupra insulei. Fluturi colorați în albastru, galben și roșu sburau în jurul florilor.

Dar Ileana rămase ca vrăjită, când auzi venind din insulă niște cântece line, însă fără seamăn de frumoase. Se părea că erau copii, care cântă din fluere făcute din trestie, numai că, așa cum am spus, cântau cum nu se poate mai frumos.

Și iată că în Ileana se trezi o dorință arzătoare de a merge la insulă și de a-i vedea de aproape pe copiii aceia. „Tata doarme, își zise ea, așa că n'are să afle că m'am dus".

Luă deci din nou lopețile, ca să vâslească, însă o lopată îi scăpă din mână și căzu în luntre cu sgomot. De acest sgomot se trezi tatăl ei, care, când auzi cântecele și văzu insula, strigă îngrozit: „Ileano, astupă-ți repede urechile și n'asculta cântecele copiilor de sirene! Altfel, să știi că te prăpădești".

Ileana își astupă urechile cu mâinile, iar tatăl ei, luând lopețile, se îndepărtă cât putu mai iute de insula aceea. Când ajunse atât de departe, încât nici insula nu se mai vedea, nici cântecele nu se mai auzeau, zise Ileanei: „Află, copila mea, că insula de care am fugit, este insula pieirei. Copiii de sirene din insulă caută, prin cântecele lor, să atragă pe copiii de pescari, așa cum ești și tu. Insă, care copil de pescar învață cântecele lor și le cântă, atunci când este cu luntrea pe lac, copilul acela cade în apă și se înneacă. De aceea, uită insula și uită cântecele ce ai auzit".

Ileana însă nu uita nici insula, nici cântecele, pe care și le cânta încet, când tatăl ei lipsea de acasă.

Nu după mult, tatăl Ileanei muri, dar mai înainte de a închide ochii pe vecie, avu grija să spună Ileanei să nu se mai gândească la insula blestemată și la cântecele copiilor de sirene. Ileana își dete cuvântul să îndeplinească această dorință a tatălui ei.

Ileana a fost înfiată de o familie de pescari, care n'aveau copii. Fiind o fetiță harnică și ascultătoare, era iubită de cei ce o înfiaseră și de tot satul. Totul ar fi fost bine, dacă n'ar fi frământat-o mereu gândul de a merge încă odată la insulă și de a auzi cântecele copiilor de sirene. Totuși, se ferea să împărtășească altora aceste gânduri.

Așa a trecut un an, când, într'una din zile, Ileana porni singură cu luntrea pe lac. Mergea de câtăva vreme, dar nu prinsese măcar un peștișor. Privi în apă și văzu câteva flori plăcut mirositoare plutind în jurul luntrei. Prinse vreo două, trei și când le privi mai de aproape, strigă adânc mișcată: „Dar sunt flori din insula copiilor de sirene".

Nici nu spuse bine aceste cuvinte, că un fluture mare și colorat în albastru, galben și roșu, așa cum văzuse cu un an în urmă, sbură pe florile pe care Ileana le ținea în mână, pe când o pasăre minunat de frumoasă veni să se așeze în partea de dinainte a luntrei. Și fluturele și pasărea erau tot din insulă.

„O, cum m'aș duce încă odată la insulă!" zise Ileana, în care dorul de insula vrăjită și de cântecele copiilor de sirene se aprinsese mai puternic decât oricând. Dar adăugă tristă: „I-am dat tatei cuvântul să nu merg".

Insă pasărea de pe luntre, desfăcându-și aripile strălucitoare, își luă sborul și se îndreptă spre colțul pădurii. „Vrea să-mi arate drumul la insulă, își zise Ileana. Ia să mă iau după dânsa, ca să văd încotro a apucat".

Așa dar, îndreptă luntrea înspre partea în care pasărea își luase sborul, dar, după o bucată de drum, auzi bătând clopotele dela biserica din sat. Se opri îndată din vâslit, căci își aduse aminte din nou de promisiunea făcută tatălui ei. Dar acum sbură și fluturele, care ședea pe florile ce Ileana ținea în mână, îndreptându-se și el spre colțul pădurii. Ileana îl privi cu ochi triști, apoi zise: „Dacă-i așa, arunc și florile, căci n'am ce face cu ele". Le aruncă, dar și florile plutiră tot pe drumul pe care sburaseră pasărea și fluturele.

Atunci Ileana n'a mai putut să se împotrivească dorinței ce o mistuia. Până la urmă, zise: „Merg cu luntrea până la colțul pădurii, ca să văd unde s'au oprit pasărea, fluturele și florile și după aceea mă înapoiez repede, fără să mă mai gândesc vreodată la insulă".

Vâsli, așa dar, pentru ca, după puțin, să se pomenească drept în fața insulei. Ba chiar începu să audă cântecele copiilor din insulă, pe când clopotele dela biserica din sat încetaseră de a mai bate. „Trebue să merg în insulă și să văd ce-i acolo!" își zise Ileana, care, în clipa aceea, uitase de sfaturile tatălui ei, de nenorocirea ce acesta îi prevestise și de cuvântul ce-i dăduse ea.

Indreptă deci spre insulă luntrea, care părea acum că este o pasăre ce sboară. Luntrea se opri la marginea insulei; Ileana, a cărei inimă bătea cu putere, sări din luntre și îndreptându-se după sunetul cântecelor, nimeri la un loc umbros, unde copiii din insulă, așezați în cerc cântau din fluerele lor de trestie. Acești copii, care de care mai frumoși, primiră pe Ileana cu zâmbete de prietenie, dar fără să se oprea-